

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní 118/16, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2020, č. j. 10.01-000261/20-002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2020, č. j. 8 A 63/2020 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla o žádosti žalobce o určení advokáta k poskytnutí právní služby dle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Městský soud v záhlaví označeným usnesením řízení o žalobě zastavil pro nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností.

[2] Jednou z podmínek řízení před Nejvyšším správním soudem je povinné zastoupení advokátem. Takové zastoupení se podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nevyžaduje tehdy, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo nebyl přes výzvu odstraněn, soud usnesením návrh odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[3] Stěžovatel podal kasační stížnost sám, aniž by byl zastoupen advokátem. Zároveň je soudu z rozhodovací činnosti známo, že stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. U stěžovatele je tak obecně třeba trvat na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel kasační stížností napadl usnesení městského soudu, který rozhodl ve věci samé (zastavil řízení), proto stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem tíží poplatková povinnost a musí být zastoupen advokátem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS). O ustanovení zástupce z řad advokátů stěžovatel nepožádal.

[4] Byl-li konkrétní stěžovatel v minulosti ze strany soudu nesčetněkrát zpraven o nutnosti povinného zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, není nezbytně nutné, aby v každém

dalším řízení o kasační stížnosti byl znovu a znovu poučen a vyzván k doložení plné moci pro advokáta (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 1 As 334/2018 - 6, nebo usnesení ze dne 16. 9. 2020, č. j. 6 As 258/2020 - 8).

[5] Stěžovatel se na Nejvyšší správní soud obrátil ve více než 1470 případech, většinou svými podáními zahájil řízení o kasační stížnosti. Soud jej již mnohokrát poučil o podmínce povinného zastoupení advokátem i o možnosti požádat o ustanovení zástupce z řad advokátů za splnění podmínek § 35 odst. 10 s. ř. s. (viz např. usnesení ze dne 20. 4. 2016, č. j. 6 As 74/2016 - 6, ze dne 16. 7. 2012, č. j. 8 As 79/2012 - 7, ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 As 71/2012 - 7, nebo ze dne 30. 6. 2020, č. j. 7 As 180/2020 - 7). Lze proto spolehlivě předpokládat, že stěžovatel je o této podmínce řízení i možnosti požádat o ustanovení zástupce dostatečně informován. V nynějším řízení se proto jeví jako neefektivní a formalistické témuž stěžovateli opětovně adresovat výzvu k doložení splnění požadavků § 105 odst. 2 s. ř. s. Soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo (viz např. výše zmiňované věci sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že výzvy k doložení zastoupení adresované stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a Nejvyšším správním soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců.

[6] Obdobný procesní postup volí v případech opakujících se podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není potřebné stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen v předchozích identických případech. Lze-li vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobily stěžovateli zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevílo jako formalistické a neefektivní (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2015, sp. zn. IV. ÚS 329/15, ze dne 24. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 479/15, ze dne 19. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 3841/14, nebo ze dne 25. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 3561/14). Uvedené závěry lze obdobně vztáhnout také na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl Nejvyšším správním soudem poučen o této povinnosti nesčetněkrát, její existence si proto musí být nepochybně vědom. Stěžovatel však podle těchto poučení nepostupuje, což je známkou obstrukčního a nevážného (ba dokonce znevažujícího) přístupu k soudnímu procesu.

[7] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. pro nesplnění podmínky řízení spočívající v povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti, aniž by stěžovatele vyzval k doložení plné moci udělené advokátovi.

[8] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu